

החרד התעמס במשך הזמן. היום מתיר פלאח לקבוצה הישראלית לסייע לו בשיפוץ.

קודם לבואם, כך הבטיח, יהרוס את אחד מקירותיו של החרד שניזוק, והם, הישראלים, יסייעו לו לפנות את הפסר לת.

תרמה. הקיר לא נהרס. כיום השיי ש, יום המנוחה המוסלמי, אי אפשר למצוא את האיש שברשותו מכונה שתסייע בהריסת הקיר. כלומר: 11 אנשים נותרים ללא עבודה.

ג'ודי גרין: "למעשה הם לא צריכים אותנו. הם מסכימים שנעזור להם. אנחנו נו כאים לכאן כדי למשוך ישראלים לשתחים. שיבואו ויראו מה קורה כאן. העבודה ביחד, המיפגשים הבלתי אמצעיים, זה מה שחשוב לנו."

המציאות, שוב, שונה. המיפגש היש ראלי-ערכי כביתא איטי, מסורבל, כמ עט בלתי-אפשרי. גידעון פרוידנטל הוא היחיד הרוכז ערבית. הוא בן להר רים יוצאי-גרמניה, שהה שנים ארוכות בברלין המערבית, התגורר במשך שנה באבורגוש. הן העברית, הן הערבית שכפיו נשמעות כמו ניבים משונים של גרמנית.

פרוידנטל עושה ככל יכולתו, מת רוצץ בין הישראלים לערבים, מתרגם, מסביר. כשאינו נמצא בסביבה, גם שאלה פשוטה והכרחית, כמו "היכן השרותים?" נותרה מגומגמת, חסרת תשובה.

הנשים והילדים מתגודדים סביב הקבוצה הקטנה, מביטים בה בתימהון משועשע. איש אינו יוצא מגידרו בהב עותיתורה נרגשות.

"וכי מרוע שיתרגשו?" תודה גרין. כפריים ששטים בכפר נידח מבולבלים, תמהים מעוצמת הכיבוש הישראלי, ר אינם מצליחים להבין מי הם אלה, היש ראלים האחרים. חבורה פוחתת והולכת של אנשים בלתי-מוכנים.

מוצאי גינצבורג, נורוויגילוגית ירר שלמית, ממארגנות הקבוצה: "ליש ראלים לא איכפת. וזה הדבר שמדהים אותי ביותר."

ביתא: הנוער המקומי על ההריסות

ראינו חיילים ונשים לביתא הספר.

מטריחים אותם, אומרת מישהי, והת חושה הזו, לזכרה, גורמת לה מבוכה רבה.

גידעון פרוידנטל: "הניסיון שלנו להגיע אל מי שמוגדרים כמרכז הלי-כרלי נכשל לחלוטין. בעולם המערבי, הקבוצות של ההומניסטים גדולות יר תר מקבוצות אנטי-שמאל. ציפיתי למצוא תמונת-מצב דומה גם בארץ. ולא כך הוא. כל מי שמוכן לעזור לתושבי השטחים הוא בהכרח איש שמאל. הומניסטי שאינו שמאלי, רווקא, מתרחק מהטיפול בנושאים האלה.

בתואר הקוריוו של הכפר זוכה, בלי ספק, ראלב בהלול. 10 שנים עבר כי מיסעדה תל-אביבית מפורסמת. בשפרי צה האינתיפאדה, שב לכפרו. לפני חודי שיים פתח את המיסעדה הראשונה בביתא.

חרד קטן, רלפק להכנת כשר, כמה כסאות רועים, מדפייעץ מאוכלסים סיגריות. בהלול, דובר עברית מצויינת, מרגיש טוב בכפרו, לא מתגעגע לתל-אביב הרועשת. את פרנסתו הוא מוציא בכבוד, כך הוא אומר. ועכשיו הוא קרוב לאשה וילידים, נושם את האוויר הטוב

להביא לכפר דיפלומטים נוספים, אולי אף סנטורים אמריקאים.

מאז האירוע, כחודש אפריל, הפכה ביתא לכעין אתר-דאווה. עיתונאים מכל העולם באים לבקר בכפר, לפע-מים מגיעים גם תיירים סקרניים, בעלי תודעה פוליטית מפותחת-במיוחד.

אלה גם אלה מגלים כפר שיגרתי, אחד מעשרות הדומים לו. 7000 תושבי כים, מתפרנסים משרותיהם ומעבודה בישראל. כביש צר מתעקל אל מעלה ההר. שיפוליו של הכפר נוגעים בכביש המוליך לשכם. כפיסגתו מיסגד. סימי

האחרון שנהרג. אני מאשים את המר שלה ואני לא מפחד, שיקרעו אותי לחי תיכות. עכשיו לא איכפת לי שום-דבר. הבן שלי כבר נהרג. לא כל העם היהודי רע. יש טובים. אבל כל הממשלה רעה. נוצצת כחורף ורעה בפנים.

"אני מבולבל לגמרי, לא יודע מה לחשוב, מה לעשות." 20 שנה עבר בישראל, כפר-הסנה,

האם והבת של מונירה עם פעילה גרין. למעשה הם לא צריכים אותנו.

והרי לא נפקר לקור החורף את התושבים שבתיהם ניזוקו, רק מפני שאנחנו רוצים לערוך כאן ניסיונות של שלום: לכן, מעתה ואילך לא אנחנו נשפץ את בתיהם. הפעולה הזו נכשלה. אנחנו איננו מצליחים להביא לכאן אנ-שים רבים, והם אינם מצליחים לארגן את העבודה, כך שבאמת נעזור להם. מעכשיו ישפצו את הבתים התור שבים בעצמם, בעזרת סיוע כספי של הוועד, הממומן מתרומות אמריקאיות וגרמניות. הישראלים יתרכזו בעזרה מיספסית."

של הכפר. עכשיו המיסעדה ריקה. אבל כדרך-כלל לא חסרים לי קליינטים, הוא אומר. "הלהיט שלי הוא מנה פלאפל. כולם אוהבים את זה. חצי שקל למנה. אוכלים ומברכים. האווירה כאן קשה מאוד מאז שהילד נהרג."

מובן שהמיסעדה, ישראלית באופי ייה ככל שתהיה, אינה משמשת כמקום אירוח. את 11 הישראלים מארח תייסיר דאוד, בעלה של מונירה, בבית אמה של מונירה. על ריצפתו של חדר קטנטן נפרשים במהירות שטיחים ציבעוניים, כוסות תה וסיגריות מועברות בין האורחים. במקום שאנחנו נעזור להם, אנחנו

טותיו צרות, אינן סלולות. בכל הכפר אין אף לא מכשיר טלפון אחר. צעירי הכפר, שהתאגדו לחבורה אחת, מנסים לתקן מעט את מצבו החיצוני של כפי רם. הם נתקלים בהתנגדות או באר-יות של הזקנים.

חצי שקל למנה

יום שישי בבוקר. זוגות-זוגות של גברים יושבים בפתחי הבתים, מתפנקים בשמש החורפית. נערות נוש-אות פחים קטנים מלאים במים, מהבאר. שלוה כמעט אידיאלית.

בהלול במיסעדתו לא מתווענן לחראבוב

בשבוע שעבר נפגשנו עם אבי הילד שנהרג. אני הייתי מוועזעת. כשי חזרתי לירושלים וסיפרתי על זה לה כרי, אמרו לי: לא יכול להיות שהוא נהרג כך סתם. אנשים לא מבינים מה קורה כאן, ומי שכן מבין — לא מת עניין, לא מגיב."

כולם, כל חברי-הקבוצה, מתארים את המיפגש ההוא כחוויה הקשה ביותר בכל חודשי מעורבותם בביתא. איש מהם לא העז לשוב ולהתקרב לבני תו של הילד ההרוג. אחד מצעירי הכפר נשלח ללוחות את צוות העולם הזה.

כולם, כל חברי-הקבוצה, מתארים את המיפגש ההוא כחוויה הקשה ביותר בכל חודשי מעורבותם בביתא. איש מהם לא העז לשוב ולהתקרב לבני תו של הילד ההרוג. אחד מצעירי הכפר נשלח ללוחות את צוות העולם הזה.

נוצצת ורעה

בית המשקף אל בוסתני הכי פר, עומד אביו של עמר מוהיב חמייל, הילד ההרוג, בפנינת החרד. הוא אינו יושב, אלא כעבור דקות ארוכות. גם אין הוא מציע לנכנסים לשבת. הוא עומד. יריו שלובות מאחורי גבו. הבן שלי הוא לא הראשון ולא